

er anvendt direkte eller med ændringer, og i hvilket omfang flere straffelovsbestemmelser er føjet sammen til en kortere regel, — alt sammenholdt med oplysninger om de særlige grønlandske forhold. Kommissionen har kun i få tilfælde fundet anledning til at stille nye forslag på områder, hvor udkastet i særlig grad har måttet tage hensyn til grønlændernes bedømmelse af en handlingstype, eksempelvis inden for kapitlet om sædelighedsforbrydelserne. De ændringsforslag, som er stillet, og hvorom man i det hele henviser til bemærkningerne nedenfor, er i det væsentlige foretaget på punkter, hvor man uden at tilsidesætte andre hensyn kan opnå større overensstemmelse med straffeloven (f. eks. i henseende til spørgsmålet om ansvar for uagtsomhed) eller blot en bedre formulering. Med ganske få undtagelser er kommissionens forslag knyttet til regler, som allerede indeholdes i udkastet, og dettes systematik er helt igennem fulgt. Kommissionen har fundet det hensigtsmæssigt at give alle lovovertrædelser en betegnelse, bl. a. for at undgå vendingen: „Den dømmes, som ...“, en vending der vel ikke nødvendigvis skal undgås, men dog kan virke kunstig.

Kapitlerne 5 og 6 om statsforbrydelser og kap. 21 om formueforbrydelser har givet anledning til særlige overvejelser i kommissionen. Om *statsforbrydelserne* kan det siges, at der i hvert fald ikke hidtil har været trang til regler herom. På den anden side er det et område, hvor der nu i Danmark lægges megen vægt på at gennemføre en revision af de gældende regler i straffelovens kapitler 12 og 13, og det af justitsministeren i 1950 fremsatte lovforslag kan formentlig ventes genfremsat i den nærmeste fremtid. For Grønlands vedkommende må spørgsmålet blive, om der på dette område alene skal være tale om at anvende straffelovens regler, eller om der skal gennemføres særlige regler i den grønlandske kriminallov. Kommissionen kan tiltræde, at den sidstnævnte mulighed vælges. Der lægges herved især vægt på, at det som ovenfor omtalt må anses for ønskeligt at gennemføre en kriminallov, der er udtømmende for det grønlandske område. En fravigelse på dette punkt findes betænkelig, når det dog må anses for muligt at benytte justitsministeriets lovforslag som grundlag for tilfredsstillende regler. Det foreliggende udkast hviler på dette grundlag, og kommissionen har efter nøje overvejelse ment at kunne tiltræde forslaget til affattelse af kapitlerne 5 og 6 med visse ændringer. De bestemmelser i det danske lovforslag, som ikke er dækket af udkastet med de foreslåede ændringer, er formentlig kun få og af underordnet betydning for grønlandske forhold.

Med hensyn til *formueforbrydelserne* har kommissionen overvejet, om udkastets regler kan tiltrædes med nogle ændringer, eller om der på dette område — hvor afvigelserne fra straffelovens kapitler 28 og 29 er ret betydelige — er anledning til at foreslå mere vidtgående ændringer. Kommissionen foreslår, at man med hensyn til de hovedtyper af formueforbrydelser, der i straffeloven er karakteriserede ved den ugrundede berigelse, gennemfører regler, som i det væsentlige svarer til de danske. Derimod finder man, at en del af de i straffelovens kap. 29 omhandlede forhold, der bygger på økonomiske og retlige forudsætninger, som ikke er til stede i Grønland, uden skade kan udelades af loven. Skønt udkastet til dels er baseret på de samme synspunkter, har kommissionen dog ment at burde stille nogle ændringsforslag, som både systematisk og i reglernes udformning betoner den nævnte tilslutning til straffelovens kap. 28.